

КОКИЧЕ.

Зимнитѣ студове бѣха минали. Грѣеше слънце, но децата не излизаха още изъ кѣщи. Първитѣ слънчеви дни сѣ опасни. Една сутринѣ дветѣ момчета видѣха въ градината — тъкмо подѣ прозореца — нѣколко бѣли вѣнчета, поболи изъ снѣга.

— Кокичета, мамо! Кокичета! — викнаха весело звънливитѣ гласове. — Да идемѣ да ги погледаме!

Нѣколко стрѣка се бѣха подали изъ полустопения снѣгъ, а на връхъ зеленитѣ стѣбленца висѣха бѣли чашки. Децата се радваха. Но пролѣтъта не бѣше още дошла. Майката прибра въ кѣщи дветѣ момчета, па имѣ каза:

— Седнете, да ви разправа една приказка за кокичето и за неговитѣ сестрици.

— Разкажи ни, мамо!

* * *

„Кокичето, теменужката и лалето живѣли едно време въ една кѣщица срѣдъ гората. Тѣ били сестри. А минзухарътѣ имѣ билъ братѣ. Отъ всички най-пъргаво и ранобудно било кокичето. Щомѣ се зазими, то викало:

„— Охъ, кога ще дойде пролѣтъ! Кога ще се стопи снѣгътѣ, да излѣза навънъ и да видя слънцето!